

Mlýny na Tismenickém potoce

Tereza Dvořáková – Lenka Vandrovcová

U příležitosti světového dne vody (22. 3.) jsme se tradičně sešli u tématu vody. Tentokrát se Sobotníci vypravili po jedné z tábořských cyklostezek, která vede Tismenickým údolím, aby se dozvěděli o historii tamních mlýnů, ale i o mlynářském řemesle. Mlynář kdysi patřil k nejvzdělanějším a nejschopnějším osobám v obci. Nejen že museli umět semlít obilí, ale museli umět postavit mlýn, sestavit mlýnskou strojovnu a přivést k mlýnu vodu. Než se všechno naučili, trvalo to několik let. Už ve 14 letech šli mládenci na dva až tři roky do učení. Jejich povinností bylo smetání mlýnského prachu (rozsypané mouky po mlýnici). Poté u jiného mlynáře absolvovali zkoušku a stali se tovaryši. Ti se pak vydali „na vandr“, aby získali zkušenosti i na jiných mlýnech. Podle toho, v jakém typu mlýna pracovali, se tovaryši různě označovali: sladomel (na mlýnech, kde se mlel slad), pilař (ve mlýně, kde se provozovala i pila), stupař (ve stoupách), šejdíř (tovaryš v pekárenské mlýnici). Na konci svého učení skládali tovaryši tzv. mistrovskou zkoušku. Ta měla ověřit získané znalosti ze stavby mlýna, z oboru mletí a ekonomie. Tovaryš musel předvést tzv. mistrovský kus, tj. zhotovení vodního či palečnického kola, hřídele, pastorku či vykroužení či osazení mlýnského kamene. Také se musel prokázat výkazy z vandrovního listu (od 1827 vandrovní knížky), kam mlynáři zapisovali vykonanou práci a chování tovaryše. Zápisy potvrzovala vrchnost. V pozdějších dobách se dala tato zkouška odpustit mlynářským synům nebo za poplatek, což postupně snižovalo úroveň původního řemesla. Na přelomu 19. a 20. století už byl mlynář spíše podnikatelem než řemeslníkem (na zkušenou se nechodilo, mistrovský kus se nekonal). V roce 1911 byly otevřeny první mlynářské kurzy a první mlynářská škola roku 1919 v Břeclavi.

Mlynáři, stejně jako jiní řemeslníci, se sdružovali do cechů. Už před polovinou 15. stol. se na našem území začali objevovat tzv. rajcechy, smíšená společenství např. mlynářů, pekařů a perníkářů. První čistě mlynářské cechy se sdružili až v polovině 16. stol. V Táboře působil od roku 1525 soukenicko-pekařsko-mlynářský cech (rajcech), samostatný cech mlynářů se datuje k roku 1601. Nad působností cechů bděli tzv. zemští přísežní mlynáři, kteří byli de facto garanti vodního práva. Na dodržování vodního práva na nižší úrovni dohlížel sněm přísežných mlynářů, který se skládal ze čtyř konšelů, čtyř měšťanů a čtyř mlynářů, kteří byli vázáni přísahou jako znalci vodního práva. Cechy zanikly roku 1859, kdy byl vydán nový živnostenský řád. Mlynářství se stalo svobodnou živností, kterou mohl vykonávat prakticky kdokoli, což opět vedlo ke snížení profesionalizace tohoto odvětví. Řemeslnou živností se mlynářství stalo až roku 1929.

Při výpravě kolem Tismenického potoka, který vytéká z Jordánu, nesměla chybět jeho stručná historie, i proto, že v letošním roce slaví 530. výročí od svého založení. Rok 1492 je jako rok založení Jordánu doložen až v radních manuálech z roku 1610. Sypaná hráz nejstarší údolní nádrže ve střední Evropě byla v patě založena do šířky 60 metrů a je výhradně z jílu. Ten se pěchoval dusáním při stálém zalévání vodou a to vše se utahovalo naloženými volskými potahy. Jelikož se koryto Košínského potoka nacházelo na levé straně hráze, byl tam byl zbudován kamenný zájezdek (jalová strouha, přepad pro přebytečnou vodu). Hráz je 283 m dlouhá a 20 m vysoká. Původně Jordán zaujímal plochu 52,8708 ha, po zasypání jednoho z chobotů kvůli výstavbě dráhy Františka Josefa a příčné dráhy se zmenšil na

51,7773. Název „Jordán“ se v pramenech poprvé vyskytl roku 1533, předtím byl nazýván „velkým rybníkem“, „novým rybníkem nad městem“ nebo „rybníkem u města“. Roku 1693 byla místo splavu (zájezek) zbudována stavidla a vybudován 18 m vysoký vodopád. V roce 1753 byla na hráz přeložena císařská silnice Praha – Vídeň. V roce 1817 byla hráz místy zvýšena, upravena komunikace a přes přeliv zřízen kamenný most, který byl kolem roku 1930 přestavěn.¹

Vodárenské mlýny / „Na Vodárně“, Jordánská č. p. 366, staré č. p. 112

V roce 1508 sestrojili Jan „vodyvuodce“ a mlynář Matouš Zych z Náchoda první pístové čerpadlo. „*Pohon čerpadla obstarávalo vodní kolo na horní dopad, na které přitékala voda z Jordánu. Třikrát zalomená železná hřídel zdvihala pomocí ojníc tři dřevěné páky, na jednom konci otáčivě upevněné. Na druhém konci zdvihaly páky pomocí kolmo postavených ojníc písty tři výtlačných čerpadel. Pracovní válce čerpadel byly bronzové a výtlačné potrubí olověné. Jinak byl celý stroj ze dřeva.*“² Čerpadlo vytlačovalo vodu 52 m dlouhou štolou vysekanou ve skále, která překonávala 32 m vysoké převýšení mezi hladinou Jordánu a městem. Z vodárenské věže byla voda rozváděna dřevěným potrubím po městě samospádem nejprve do tzv. louží a poté do kašen. Jako první byla zbudována kašna na Žižkově náměstí roku 1567. Původní dřevěné čerpadlo shořelo roku 1559 při velkém požáru města. Oheň poškodil i vodárenskou věž, která následně získala dnešní renesanční podobu. Shořelé čerpadlo nahradilo nové celokovové, téže konstrukce. Toto druhé čerpadlo bylo mnohokrát opravováno, až přestalo sloužit roku 1873. Tehdy bylo do provozu uvedeno moderní celokovové pístové zařízení, které dodala firma Ing. Ludvíka Nováka z Prahy. V následujícím roce vystavěl František Klier vedle starého vodárenského mlýna (vodárny) novou vodárnu (mlýn). V každém z mlýnů pracovalo čerpadlo na vodní pohon, které čerpalo vodu do vodárenské věže. Až na konci 19. stol. obec pořídila třetí čerpadlo, tentokrát na parní pohon.³

Vedle vodárenských mlýnů stával i mlýn na mletí obilí. Všechny tyto mlýnské objekty patřící městu byly poháněny vodou z Jordánu, která sem přitékala tzv. horní výpustí. V letech 1876–1877 bylo dosavadní mlýnské složení obilního mlýna přebudováno na americký (umělecký) strojný mlýn dle projektu Františka Kliera. V době přestavby ho měl v nájmu František Novotný s manželkou Marií. Stavitel František Klier stanovil rozpočet na 7 722 zl. 61 kr, ale celková suma se vyšplhala na 9 172 zl., kterou Novotní zaplatili věnem paní Novotné.⁴

Americký strojný mlýn dlouho nefungoval, protože před rokem 1900 zde rozjel truhlářskou dílnu Alois Ctibor. Dne 27. 11. 1902 truhlářství vyhořelo. „*Oheň vznikl v jedné z dílen, v níž z kamének železných vypadlo žhavé uhlí a vznítilo kolem nakupené hoblovačny a dřevěné odpadky. Poněvadž v době poledního odpočinku nebyl tu nikdo přítomen, šířil se*

¹ Miloš ROHÁČEK, *Údolní nádrž Jordán*, in: Noviny Tábořské radnice 7–8, 2008, s. 7.

² Miloš ROHÁČEK, *Zásobování vodou – vodní stroj – vodárenská věž*, in: Noviny tábořské radnice 9, 2008, s. 7.

³ Miloš ROHÁČEK, *Zásobování vodou – vodárenské mlýny – kašny*, in: Noviny tábořské radnice 10, Tábor 2008, s. 5.

⁴ Státní okresní archiv Tábor (dále SOKA Tábor), fond Archiv města Tábor (dále jen AM Tábor), inv. č. 1254, karta 171, fol. 129–340.

dravý živel s úžasnou rychlostí a nalézaje v celé budově dosti látky zápalné, zachvátil všechny vnitřnosti adaptované budovy, dřevěným trámovým oddělené.“⁵

Na podzim 1904 byla dokončena přestavba mlýna na byty a vodárnu, kterou provedl Antonín Neumann s Emilem Klierem za 12 600 K. Suterén a přízemí objektu byly značně změněny, celé 1. patro muselo být vystavěno úplně nově.⁶ Na podzim 1909 město k objektu bývalého mlýna přistavělo lidové lázně.⁷ Během 2. světové války mělo dojít k rekonstrukci lázní, ale nedošlo. V roce 1945 byla odhadnuta částka na úpravu městských lázní na 1 mil. korun.⁸ Objekt bývalých lázní MNV Tábor nabídl hydrologickému ústavu v Praze ke zřízení rybí líhne.⁹ V roce 1947 byla v mlýnském areálu založena sádka a v roce 1952 štičí líheň, na jejíž tradici po sametové revoluci navázala stávající Štičí líheň – ESOX, spol. s. r. o.

Podskalský mlýn, Pod Tržním náměstím č. p. 369, staré č. p. 110

Právo mlynářů na využívání vody z Jordánu pro provoz Podskalského mlýna spadá až k roku 1669, kdy toto právo udělili táborští konšelé všem držitelům mlýna. Mlýn na horní dopad (horní vodu) existoval v podstatě v nezměněné podobě až do roku 1865, kdy ho vlastnil Karel Ctibor, jenž mlýn koupil od Karla Maredy. Dle projektu stavitele Maxmiliána Šimonovského byl stávající mlýn přestavěn v obytné stavení a k němu přistavěn nový dvoupatrový objekt, který sloužil jednak k bydlení, jednak jako soukenická dílna (valcha). Vodní kolo o průměru 10 m bylo „schováno“ mezi oběma budovami, které byly propojeny střechou.¹⁰

Patrně na počátku 20. stol. byla ke stávajícímu objektu přistavěny kolna na vozy a skladiště. Dědicové Karla Ctibora nabídli roku 1917 objekt někdejšího mlýna i s pozemky k prodeji. Mlýn v létě 1918 koupil stavitel František Josef Ješ za 110 000 K a za stejnou cenu vše nedlouho poté prodal městu Tábor jako náhradu za vyhořelý obecní dvůr na Novém Městě. V letech 1929–1931 proběhla přestavba objektu, který dodnes slouží k bydlení a je sídlem Českého rybářského svazu, z. s., místní organizace Tábor.

Závišov / mlýn Pod (Nad) Ptákem / Živnův / Neumanův mlýn, Jordánská č. p. 377 (mlýnice) staré č. p. 105 a č. p. 416 (hospodářské budovy)

Závišovský mlýn patří k nejstarším na Tismenickém potoce. Toto označení získal podle rodu Závišů, který mlýn držel v průběhu 17. stol. až do roku 1694, kdy se provdala Rozina Závišová za Jáchyma Parmu. S jejich dcerou Justýnou mlýn vyženil roku 1731 Václav Suchomel, který přijal ke svému jménu označení mlýna – Václav Záviš Suchomel. V podstatě v nezměněné podobě mlýn stál až do roku 1867, kdy mlynář Václav Suchomel-Záviš nechal mlýn přestavět na strojní mlýn (americký umělecký strojní mlýn, válcový mlýn). Při přestavbě

⁵ *Požár, truhlářského závodu Al. Ctibora v Táboře*, Tábor, roč. 39, č. 49, 3. 12. 1902, s. 3.

⁶ SOKA Tábor, AM Tábor, inv. č. 1254, karton 176, 325–382; fond Berní správa, karton 74, č. p. 366, fol. 15.

⁷ SOKA Tábor, Berní správa, karton 74, č. p. 366, fol. 9.

⁸ SOKA Tábor, AM Tábor, inv. č. 1375, karton 346, fol. 150, 151.

⁹ SOKA Tábor, AM Tábor, inv. č. 1375, karton 346, fol. 150, 151; fond Městský národní výbor Tábor, kniha 2, Zápis z 26. plenárního zasedání 29. 12. 1949.

¹⁰ SOKA Tábor, AM Tábor, inv. č. 1212, karton 69, fol. 641–664.

mlýna došlo k oddělení obytné části od mlýnice, která byla zvýšena o jedno patro. Nově vzniklý prostor sloužil jako sýpka.¹¹ V roce 1879 nechal Václav Suchomel-Záviš rozšířit i hospodářské objekty, které od mlýna odděloval náhon, který začínal kousek nad mlýnem. Voda z náhonu se kus za mlýnem vracela zpět do potoka. Stávající maštal byla nadstavěna o patro, kde byla umístěna sýpka, a vedle ní postaveny nové kolny. Václav Suchomel-Záviš byl předním činovníkem ochotnického spolku a otcem Václava Suchomela, ředitele hořické kamenosochařské školy. Po městě dodnes najdeme několik děl Václava Suchomela: dívku se džbánem u nádraží, meteorologický sloup na Křížíkově náměstí, znak města na Bechyňské bráně či ozdobný portál na radnici (Žižkovo náměstí 3).

Dalším majitelem mlýna byl Josef Živna, který v letech 1884–1885 provedl rekonstrukci mlýna. Stávající obytné stavení s mlýnicí nechal zvýšit o jedno patro a přistavět novou sýpku podle projektu Františka Martíňka. V září 1905 koupili mlýn se zahradou, stodolou, polnostmi a lukami od Josefa Živny stavitelé Jan Šimůnek a Antonín Neuman za 29 600 K. Hned poté přestavěli část obytného stavení na pekárnu. V letech 1914–1915 nechali k hospodářským budovám přistavět stáje a nad nimi byty pro čeleď. Páni stavitelé mlýn sami neprovozovali, ale pronajímali, chtěli zde zřídít pilu se šindelkou a v zahradě pod sady postavit rodinné domy, ale k tomu nikdy nedošlo. V průběhu třicátých let 20. stol. se ve mlýně přestalo mlít obilí. Během 2. světové války byla do mlýna přesunuta výrova pleteného zboží. V roce 1960 byly objekty vyvlastněny a rozděleny na dvě čísla popisná 337 (mlýn s obytným stavením) a 416 (hospodářské budovy). Oba objekty jsou v soukromých rukou a slouží k bydlení.¹²

Vlašský / Housův mlýn, Pod Holečkovými sady č. p. 383, staré č. p. 99

Housův mlýn patří k nejstarším na Tismenickém potoce. Ve svých počátcích sloužil k mletí obilí, ale nepoměrně delší dobu se zde zpracovávalo sukno. V roce 1610 se majitelem mlýna, barvírny, valchy, stoupy a dvou soukenických ráků stal cech soukeníků, který toto vše vyměnil za pivovar ve městě (dnes Kostnická č. p. 205).¹³ Společenstvu soukeníků valcha (mlýn) pod městskými sady patřila do osmdesátých let 19. stol. Nový majitel, Karel Housa, nechal v letech 1881–1882 přestavět soukenickou valchu s vodním kolem na umělecký strojní mlýn s turbínou. V roce 1884 František Martínek přestavěl staré dřevěné lázně nacházející se nad mlýnským náhonem. Neobarokní objekt i klenutý náhon se dochovaly dodnes a jsou památkově chráněny. Roku 1885 byla zrušena turbína a osazeno vodní kolo o průměru 3,5 m. V Housově mlýně byl zařízen první telefon v Táboře. Karel Housa si totiž takto nechal mlýn propojit se svým domem v Klokotské ulici č. p. 114. První telefonní kabal „položili“ 20. 6. 1886 zámečníci Karel Krch a Tomáš Bílý.¹⁴ Roku 1894 postavil Karel Klier nový

¹¹ SOKA Tábor, AM Tábor, inv. č. 1212, karton 71, fol. 301–315.

¹² SOKA Tábor, fond Otakar Jankovec, inv. č. 194, karton 18, Výběrový katalog urbanistických a stavebních proměn historické zóny města Tábora, Tematická skupina 2.0 – Záležitosti stavby * Kapitola 2.3-8, Proměny domů od čísla popisného 347 a bez čísla, Tábor 2003, č. p. 377 a 416. SOKA Tábor, Berní správa, karton 74. č. p. 377.

¹³ Karel THIR, *Staré domy a rodiny tábořské*, Díl II., Tábor 1920, s. 487.

¹⁴ SOKA Tábor, AM Tábor, inv. č. 1246, karton 139, fol. 368–370.

zděný komín místo stávajícího železného a dvoupatrové skladiště s kotelnou (parní mlýnice). Toto nové stavení propojilo tzv. starý mlýn s obytným stavením.

V sobotu 26. 9. 1925 v půl šesté večer vypukl požár ve mlýně, kde již bylo po pracovní době. Požár naštěstí zpozoroval stárek Josef Hájek, ale sám neměl síly na jeho uhašení. Proto vyhlásil poplach. Do hašení se zapojily sbory dobrovolných hasičů z Tábora, Klokot, Čekaníc, Náchoda, Košína, Měšic, Horek, Slap, Sezimova Ústí a ze Zaluží. Tzv. starý mlýn lehl popelem, ale vypětím všech sil se podařilo před živlem uchránit moderní přístavbu z konce 19. stol. s větší částí strojního zařízení. *„Nebezpečí mezi 6–7 hodinou hrozilo i starému městu táborskému, kamž zalétaly jiskry z požářiště. Hukot plamenů a praskot hořícího dřeva, obilí i mouky působil příšerným dojmem. Zástupy obecnstva přihlížely ze staroměstských sadů hroznému divadlu ... K 7. hodině več. plameny sice již neplanuly tak vysoko k nebesům – ale nebezpečí nového vzplanutí stále ještě hrozilo, až ke 2. hodině noční bylo zdoláno. Škoda na budově a zařízení odhaduje se na půl milionu Kč, na zásobách mouky a obilí 213.785 Kč.“*¹⁵ Vznik požáru nebyl objasněn. Díky tomu, že byl mlynář Karel Housa dobře pojištěn, mohl v letech 1925–1927 mlýn zrekonstruovat. Dne 16. 9. 1949 byl mlýn Karlu Housovi znárodněn. Mlýn pak sloužil např. jako správkárna pytlů.¹⁶

V areálu Housova mlýna se nachází ještě dva objekty. Dům č. p. 384 (staré č. p. 98) sloužil např. jako barvířská dílna. V roce 1870 požádal majitel tohoto objektu Matěj Weger o stavební povolení na přestavbu přízemního stavení na soukenickou dílnu a byt o dvou světnicích (takovéto rozložení bylo v přízemí i patře, pak měl objekt ještě půdu). Projekt vypracoval František Cihlář.¹⁷ Druhým objektem je patrový panelový dům č. p. 2476, který byl postaven mezi lety 1977–1978. Objekt nechal postavit n. p. Náradí Bystřice u Benešova jako výrobní dílnu pro osoby se změněnou pracovní schopností.¹⁸

Podhradský / Podbranský / Zedníkovský / Mouchovský / Křemenovský / Ctiborův mlýn, Novákova č. p. 387 (mlýnice), staré čp. 96 a čp. 1707 (hospodářské stavení)

Prvním známým majitelem tohoto mlýna byl mlynář Haldán, který roku 1436 zbudoval „strouhu neb náhon“ mezi svým a následujícím mlýnem (Pintova 388) a nesla pak jeho jméno – „Haldánova“. V následujícím roce mlynář Haldán mlýn prodal Petrovi zv. Růže, který vlastnil poměrně rozsáhlé majetky na Táborsku a např. roku 1445 byl táborským purkmistrem. V dalších staletích se majitelé rychle střídali, např. Beneš, Jan Bedrecký řečený Abeceda, Mareš z Klatov, Jan Ratajský (cechovní starší) nebo jeho syn Jiřík Podbranský. Rodu Ratajských mlýn patřil od počátku 17. stol., kdy k němu patřily ještě rybník, louka, šlejfarna (brusírna), prachovna a sladovna. Ratajští na mlýně hospodařili až do roku 1712, kdy Zuzana

¹⁵ *Požár Housova mlýna*, Tábor, roč. 59, č. 39, 2. 10. 1925, s. 4.

¹⁶ SOkA Tábor, Otakar Jankovec, inv. č. 194, karton 18, Výběrový katalog urbanistických a stavebních proměn historické zóny města Tábora, Tematická skupina 2.0 – Záležitosti stavby * Kapitola 2.3-8, Proměny domů od čísla popisného 347 a bez čísla, Tábor 2003, č. p. 383; Památkový katalog Národního památkového ústavu – lázeňský dům.

¹⁷ SOkA Tábor, Berní správa, karton 74, č. p. 384.

¹⁸ SOkA Tábor, Otakar Jankovec, inv. č. 194, karton č. 18, Výběrový katalog urbanistických a stavebních proměn historické zóny města Tábora, Tematická skupina 2.0 – Záležitosti stavby * Kapitola 2.3-8, Proměny domů od čísla popisného 347 a bez čísla, Tábor 2003, č. p. 383.

vdova Ratajská předala mlýn svému synovi z druhého manželství Ludvíku Beerovi. Ve mlýně se tehdy nacházela dvě složení, valcha, stoupa a nově zřízená pila. Už roku 1722 je na mlýně uváděn František Suchomel, roku 1740 Jan Moucha, o osm let později Vojtěch Kvěch a roku 1779 Matěj Hrdlička. Jeho syn Tomáš Hrdlička prodal roku 1807 mlýn Jakubovi Křemenovi. Jeho rod tu mlynařil až do roku 1868, kdy mlýn koupili Václav a Antonie Ctiborovi.

Václav Ctibor ihned přistoupil k přestavbě mlýna a zřízení náhonu. Dle projektu Františka Cihláře byl zbudován úplně nový mlýnský náhon, který se odděloval z Tisemenického potoka nedaleko Housova mlýny a kopíroval svah pod městskými sady. Stávající mlýn byl zvýšen o jedno patro, zřízena v něm soukenická dílna a mlýnské složení změněno na strojní válcové zařízení.¹⁹ Synové Václava Ctibora, Antonín a František, nechali roku 1901 rozšířit stávající mlýn o obytné stavení, kvůli němuž musel být přeložen kanál odvádějící dešťovou vodu z města. Projekt vypracoval stavitel František Martínek. V období první republiky se ve Ctiborově mlýně nacházela i pekárna nebo dílna na výrobu knoflíků a galanterního zboží. V roce 1938 město Tábor koupilo v soudní dražbě Ctiborův mlýn za 356 500 Kč.²⁰

V následujících letech docházelo k různým stavebním úpravám. Někdejší mlýn sloužil jednak k bydlení, jednak jako zázemí různých provozů. Např. v roce 1947 byla ve mlýně otevřena provozovna na výrobu kovových měřidel a bakelitových výrobků. V roce 1954 žádalo devět rodin, které v bývalém mlýně bydlely, aby byl zavezen mlýnský náhon vedoucí kolem domu. Někdejší mlýn postupně chátral. Roku 1988 byl vydán zákaz obývání a o dva roky později navržena jeho demolice. Od roku 1993 objekt spravuje nadace CESTA.²¹

Modrý / U Honzíčků / Maredův mlýn, Pintova č. p. 388, staré č. p. 93

Informací o tomto posledním mlýně na Tisemenickém potoce mnoho není. V průběhu 19. stol. se zde vystřídalo několik členů rodu Suchomelů. Roku 1826 odevzdal Jan Suchomel mlýn svému synovi Matějovi, který ho o tři roky později předal svému bratrovi Janovi, ale v dalších letech se jako majitel opět uvádí Matěj Suchomel. V roce 1880 byl majitelem mlýna Karel Mareda, který kdysi mlynařil na Podskalském mlýně. Mlýn později předal svému synovi Františkovi. V roce 1894 nechal František Mareda nadstavět svůj přízemní mlýn o jedno patro. Nad mlýnicí vznikla sýpka, nad obytnou částí dva pokoje. Zřejmě došlo i ke změně složení na strojní válcový mlýn. Přestavbu provedl dle svého projektu František Klier.²² Na konci roku 1931 město koupilo Maredův mlýn, který chtělo využít jako čistící stanici pro Tábor. Tento projekt naštěstí přerušila 2. světová válka a čistírna odpadních vod byla nakonec zřízena v mlýně Na Papírně.

¹⁹ SOkA Tábor, AM Tábor, inv. č. 1212, karton 71, fol. 578–603.

²⁰ SOkA Tábor, AM Tábor, inv. č. 1334, karton 318, fol. 93–101.

²¹ SOkA Tábor, Otakar Jankovec, inv. č. 194, karton 18, Výběrový katalog urbanistických a stavebních proměn historické zóny města Tábora, Tematická skupina 2.0 – Záležitosti stavby * Kapitola 2.3-8, Proměny domů od čísla popisného 347 a bez čísla, Tábor 2003, č. p. 387.

²² SOkA Tábor, Berní správa, karton 74, č. p. 388.